

Disney
**КАРИБСКИ
ПИРАТИ**
ОТМЪЩЕНИЕТО НА САЛАЗАР

Адаптация ЕЛИЗАБЕТ РАДНИК

Базирана на „Карибски пирати“ на „Уолт Дисни“

Базирана на герои, създадени от Тед Елиът &

Тери Росио и Стюарт Бийти и Джей Уолпърт

Автор Джеф Нейтънсън

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани
под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *Pirates of the Caribbean:
Dead Man Tells no Tale, Junior Novel*
© 2017 Disney

Превод Лиля Илиева
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фридрих Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1957-1

НАЧАЛОТО
НА НАЧАЛОТО

Младият Хенри лежеше на леглото си с ръце под главата, втрещен в стената пред себе си. Из стаята танцуваха сенки, родени от пламъка на единствената свещ, който потрепваше от бриза, нахлуващ през отворения прозорец. Хенри не се осмеляваше да запали повече от една свещ. Не искаше майка му да влезе в стаята, не и точно тази нощ. Тази нощ, мислеше си той със склучени в нова решителност вежди, беше *нощта*. *Нощта*, в която щеше да промени бъдещето – своето и на баща си.

Хенри стана и отиде до отсрещната стена. Всеки сантиметър от дървената ѝ повърхност бе покрит с хартии: откъснати от книги страници на непознати езици, графики и карти се бореха за място, скупчени една върху друга така, че океаните се сливаха с морета, а реките се вливаха в безводна земя. Той се наведе по-близо и плъзна дългите си пръсти по няколко рисунки на чудовищни

морски създания. На една от тях бе изобразено голямо морско чудовище – кракен, обвило пипала около потъващ кораб. На друга имаше огромен, изскочил над водата кит, с червени от ярост очи. Сред сини вълни плуваха русалки и тритони, преследващи злочести моряци; устните им бяха разтворени и от тях се показваха не обикновени, а остри кучешки зъби.

Хенри спря пръсти на една от рисунките. Беше уникална с това, че не изобразяваше създание, а човек, или по-точно някой, който някога е бил човек. Човешки, изпълнени с мъка и болка очи сезираха изпод тежки вежди. Ала там, където би трябвало да има гладки бузи или поне брада, растяха пипала. Те сякаш се движеха дори на рисунката, извивайки се около отвратителното лице на Дейви Джоунс, някогашния капитан на „Летящият холандец“. През образа му, с момчешкия почерк на дванадесетгодишния Хенри, бе изписано *Прокълнат да вози мъртъвците и Прокълнат да акостира веднъж на десет години.*

Хенри въздъхна. Дейви Джоунс вече не беше капитан на „Холандеца“. Друг бе заел мястото му преди повече от десетилетие. Бащата на Хенри, Уил Търнър, сега държеше в свои ръце управлението на прокълнатия кораб. Дъхът на Хенри

спря, когато дочу шум отвън. Видя под вратата как майка му спря отпред и чу нежния ѝ шепот: „Хенри, спиш ли?“. Той не отговори. Обичаше майка си, но ако я видеше сега, можеше да се наложи да преосмисли плана си, а бе чакал твърде дълго тази нощ, за да я провали или пропилее. Най-накрая, очевидно доволна, че синът ѝ си е легнал, Елизабет Суон отмина.

Едва когато чу как вратата на стаята на майка му се отваря и затваря, издиша. Насочвайки отново вниманието си към стената, Хенри дълго гледа двете изображения, които изпълваха мечтите му и подклаждаха желанието му да научи всичко за морето. Едното представляваше рисунка на тризъбец с три остриета в ръцете на митичния бог Посейдон; дори на тази проста рисунка силата му ясно се виждаше. Другото изображение бе на баща му – обикновена скица с въглен, избледняла и скъсана. Баща му бе по-висок и раменете му бяха по-широки, но очите, които се взираха от рисунката, бяха като на Хенри; скулите им също си приличаха. Това бе единственото изображение на баща му, което имаше.

Хенри се пресегна и грабна и двете рисунки. После взе малка торба от края на леглото. Метна я през рамо, духна свещта и отиде до отворения прозорец. Спря и се обърна, за да хвърли после-

ден поглед към детската си стая. Знаеше, че има вероятност да не я види повече. Лека болка прониза сърцето му, когато осъзна, че може никога вече да не види и майка си. Но после тръсна глава. Нямахше смисъл да мисли за това.

Погледна отново през отворения прозорец. В далечината виждаше очертанията на брега и проблясващите на лунната светлина вълни. Прехвърли първо единия си крак през прозореца, а после и другия. Времето да мисли, мечтае и се надява бе изтекло. Беше време да действа.

Хенри гребеше в малката си лодка през Карибските води. Пълната луна бе високо в безоблачното небе, а над водата духаше топъл вятър с лек привкус на сол. Изглежда, в морето нямаше никого, с изключение на стадо делфини, които скачаха и играеха сред леко полюшващите се талази.

Хенри бе се прегърбил от усилието да придвижва лодката по водата; влажната му от морския въздух коса бе виснала около лицето му. Но въпреки късния час очите му бяха ясни, а погледът – целеустремен.

Изведнъж, сякаш съзрял знак, той спря да гребе. Поседя за миг, вълните се плискаха в бордо-

вете на лодката. Настана тишина и за първи път, откакто се отправи на своята мисия, момчето почувства лек трепет на колебание.

„Какво правя?“ – помисли си.

После тръсна глава. Знаеше точно какво прави. Беше го замислил от месеци. Всъщност от години.

Щеше да види баща си.

Първо обаче трябваше да го намери. А за целта щяха да му бъдат нужни много повече сили и кураж, отколкото, за да открадне лодка и да плава насред Карибско море, дори да беше пълно с пирати, акули и невероятни създания.

Хенри се надигна и пое дълбоко въздух. Беше чакал твърде дълго. Отиде до предната част на лодката и спря пред един голям оръжен чувал. Под плътната, груба материя се очертаваха камъните, с които бе натъпкан. За чувала беше вързано въже, другият му край бе пристегнат около крака на Хенри.

Преди да се замисли какво предстои да направи, Хенри вдигна чувала и най-безцеремонно го метна зад борда. За миг изглеждаше, че чувалът се носи по повърхността, сякаш не е достатъчно тежък. Ала това бе само илюзия. Чувалът започна да потъва, а въжето – да се размотава с бясна скорост.

Оставаха десет фута. После седем. Пет и половина.

Бяха останали няколко фута, а въжето изчезваше още по-бързо. Тогава Хенри стъпи на ръба на лодката. Със спокоен поглед и неподвижни ръце пое дълбоко въздух и скочи във водата. Изчезна за миг под черната ѝ повърхност.

Почти веднага лунната светлина угасна над него и мракът го погълна. Водата взе да става по-студена. Докато се спускаше все по-надълбоко и надълбоко, дробовете му започнаха да се съпротивляват. Очите му се изцъклиха от липсата на кислород. Той стисна юмруци, но въпреки всичко остана спокоен. Не се бореше. И не се опита да намери пътя към повърхността.

И тогава, както бързо бе започнал да потъва, спря – краката му се удариха в нещо твърдо.

Ако можеше, би надал победоносен вик. Но предвид положението, в което се намираше, успя само да се усмихне – бе стъпил върху палубата на кораб, който взе бързо да се *издига* към повърхността и го понесе в морето.

Миг по-късно корабът се устреми нагоре, въздигнат от голяма вълна, и после с гръмовен плясък се стовари във водата. Люшна се по вълните, а от двете му страни и от амбразуриите се стичаше вода. На лунната светлина изподрасканиите дървени бордове на кораба наподобяваха кос-

ти на гигантски звяр. Целият бе покрит с гъсти водорасли и избуяли морски треви. Дрипавите платна плющяха, докато вятърът ги улови и изду. Носът на кораба, изрязан във формата на свиреп, озъбен звяр сочеше напред в черната нощ.

Това бе „Летящият холандец“.

Легнал на палубата, Хенри вдишваше жадно въздух, изпълвайки дробовете си до пръсване. Остана така един дълъг миг. После, треперейки, се надигна на колене. Стоеше така, с повесена глава и хрипливо дишане, когато чу приближаващи стъпки по скърцащата палуба. С мъка се изправи на крака, извърна се към звука и промълви на човека, задаващ се от сенките:

– Татко?

Уил Търнър, прокълнатият капитан на „Летящият холандец“, спря бавния си ход. Докато се взираше към сина си, лицето му бе скрито в сенките

– Хенри – рече накрая той с дрезгав глас. – Какво си сторил?

– Казах, че ще те намеря – отвърна простиичко Хенри. Пристъпи към баща си, копнеещ отчаяно да прегърна мъжа, когото бе срещал само веднъж.

Ала Уил избегна прегръдката му, криейки старателно лицето си в мрака. Недоверие, гняв и гордост се надигаха у него.

– Стой далеч от мен! – извика той. – Аз съм прокълнат! Проклятието ме свързва с този кораб.

Тонът му – груб и студен, сякаш преряза младежа. Уил на мига се разколеба. Хенри нямаше вина, задето той бе се оказал капитан на прокълнат кораб и екипаж. Хенри не бе виновен и за това, че можеше да стъпи на брега веднъж на десет години. Нито пък, че бе разделен от майка му повече от десетилетие. Жестока шега на съдбата бе го запратила на палубата на „Летящият холандец“. Съдбата, любовта и доста инат и упоритост, които сега съзря в очите на сина си.

Уил смекчи тона и пристъпи напред.

– Погледни ме, синко...

Годините бяха оставили своя отпечатък върху Уил Търнър. Безупречната му някога кожа и красивите му черти бяха обезобразени от прикрепените за бузите и врата му дребни ракообразни. Дългата му коса бе сплъстена, а очите му – белязани от бремето на проклятието. Раменете му бяха по-приведени отпреди, а крайчетата на устните му, които често се разтягаха в безгрижна усмивка, бяха увиснали. Той бе образ на поражението.

Хенри не трепна.

– Не ме е грижа – каза той и отново опита да скъси разстоянието между себе си и баща си. – Вече сме заедно. Ще остана с теб.

Уил поклати глава. Сърцето му се късаше, ка-

то долавяше надеждата в гласа на сина си. Спомни си как усещаше същия дълбок и страстен копнеж да бъде със своя баща – някога, когато Бил Каиша бе член на прокълнатия екипаж на „Холандеца“, а Уил бе наивен младеж, вярващ в истинската любов, щастливия край и победата на доброто над злото. Ала тези дни отдавна бяха отминали. Сега той гледаше на сина си през очите на напълно съсипан човек. И искаше синът му да няма нищо, *абсолютно нищо* общо с този живот. Искеше синът му да бъде свободен. Нещо, което самият той нямаше да бъде – не и през следващите почти сто години.

– Нямах място на „Холандеца“ – рече накрая, опитвайки се да е пределно ясен. – Върни се у дома при майка си.

– Не. – Хенри не отстъпваше. Беше чакал толкова дълго този момент. Бе обмислил всички възможности – добри и лоши. Да остане с баща си, би означавало край на познатия му досега живот. Но какъв бе животът, дето познаваше? Живот без баща? А когато намереше начин да развали проклятието, щяха да се върнат при майка му на брега като отново събрало се семейство.

Изведнъж изпод прогнилата палуба се разнесоха приглушени звуци. Хенри успя да различи слаби стонове и сумтене, както и шум от тътрещи се крака. Уил се извърна към задната част

на кораба и въздъхна:

– Те знаят, че си тук – каза той, имайки предвид прокълнатия си екипаж. Сграбчи Хенри за яката на ризата и го замъкна към борда. Долу малката лодка на момчето се люшкаше във водата.

– Тръгвай, преди да е станало твърде късно. Хенри се бореше да се отскубне.

– Няма – заинати се той. – И ако ме изхвърлиш зад борда, отново ще се върна тук!

– Не виждаш ли, че съм прокълнат? – отвърна тъжно Уил. – Прокълнат да съм на този кораб!

– Тъкмо затова съм тук! – каза Хенри, а гласът му трепереше от вълнение. – Мисля, че знам как да разваля проклятието и да те освободя от „Холандеца“!

Долавяйки тъгата в гласа на сина си, Уил почувства как прокълнатото му сърце се къса още повече.

– Хенри, не.

Ала момчето не обърна внимание на думите на баща си.

– Четох за едно съкровище, в което се съдържа цялата сила на морето. Тризъбецът на Посейдон може да развали проклятието! – Хенри бръкна в джоба си и извади подгизналата рисунка, дето бе взел от стаята си. Безразсъдност изпълни

очите му и се разля по лицето му.

Забравил себе си, макар и за миг, Уил притегли сина си и го притисна силно. После го отблъсна и се взря дълбоко в очите му.

– Хенри – рече той, – Тризъбецът не може да бъде намерен! Не е възможно... това е просто измислица.

– Като измислиците за теб и капитан Джак Спароу – отвърна бързо Хенри, мислейки за обявата с надпис „Търси се“, която висеше на стената в стаята му. На нея бе изобразен пират с очертани с черна боя очи, който гледаше подигравателно. Години наред Хенри заспиваше с този образ в ума си. Знаеше историите за него, знаеше и че се слави като един от най-великите пирати, плавали из Карибите. – Той ще ми помогне да намеря Тризъбеца! – добави упорито Хенри.

Уил поклати глава.

– Трябва да стоиш далеч от Джак – каза със сериозен глас. – Напусни морето завинаги. Трябва да спреш да се държиш като...

– Пират? – довърши Хенри. Той сложи ръце на хълбоците си. – Няма да спра. Ти си мой баща.

Уил въздъхна, а въздишката му се чу силно сред внезапно настъпилата тишина, надвиснала над прокълнатия кораб. Времето изтичаше и за двамата, баща и син. „Холандеца“ нямаше да ос-

тане над водата още дълго.

– Хенри – започна Уил, стараяйки се думите му да стигнат до сина му. – Съжалявам, но проклятието ми никога няма да бъде развалено. Това е моята съдба. – Той внимателно свали амулета от врата си и го сложи в ръката на Хенри. – Трябва да се откажеш. Но аз винаги ще бъда в сърцето ти. Обичам те, сине.

С тези прощални думи „Холандеца“ отново потъна под повърхността, оставяйки Хенри да плува към своята малка лодка с една-единствена мисъл, изгаряща ума му: *Капитан Джак Спароу*. Въпреки предупреждението на баща му, знаеше, че пиратът е ключът към решаването на неговия проблем. Той щеше да намери този мъж, щеше да вземе Тризъбеца и да спаси баща си завинаги.